

дръгго и пазили единъ дръгго. Отъ
 този начинъ Адамъ съ своята жена, ко-
 то послѣ той нареклъ Ева, сирѣчь май-
 ка на сичкытѣ живѣщы, наченхалъ да жи-
 вѣе въ рай спокойно, весело. Да, спокойно
 и весело было въ рай на Адама, той былъ
 пзленъ властелинъ надъ сичкытѣ твари;
 сичко мѣ было подвластно, сичко мѣ са
 покорявало, сичко го слѣшало. Грѣхове
 той не знавалъ, защото былъ създаденъ
 чистъ и безгрѣшенъ. Като самовластенъ
 въ волята си, той бы могълъ да съгрѣ-
 ши, но като безгрѣшенъ по естеството си,
 той нѣмалъ склонность къмъ грѣха. Той не
 са боялъ ни отъ болѣсти, нито отъ смъртъ-
 та; защото са хранялъ отъ плодове въ на-
 дървото на живота. Тръдове и занатѣ го
 не омаломощали, защото той сичко ималъ
 готово, сичко нарѣкы: райскытѣ плодове
 мѣ давали вѣчна и здрава храна, извор-
 ната вода — прѣтно и полезно питіе. О-
 дѣжда не была потрѣбна немѣ, нито на
 жената; защото въздухътъ былъ най то-
 пълъ, и тѣ са мѣ, като невинны, не са
 срамѣвали единъ отъ дръгый. Отъ чисты-
 тѣ си дѣшы Адамъ и Ева са радвали въ
 Бога, като са наслаждавали отъ Неговото
 съзерцаніе и самъ Господь ги учѣлъ на
 сичко, като бѣсѣдовалъ съ тѣхъ, като О-
 тецъ съ дѣцата си.